

ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ

Η ΠΕΙΝΑ

(οι πρώτες σελίδες)

Ήταν τον καιρό που περιπλανιόμουν στην Χριστιάνα πεινασμένος... Ξύπνησα στη σοφίτα μου. Άκουσα ένα ρολόι να χτυπάει έξι, η μέρα χάραζε. Κιόλας είχαν τα ανεβοκατεβάσματα στις σκάλες. Από τη μεριά της πόρτας οι τοίχοι του δωματίου μου ήταν ταπετσαρισμένοι με παλιά φύλλα της εφημερίδας «Μοργκεμπάλντεν». Από το κρεβάτι μου μπορούσα να και διάβαζε μια ειδοποίηση του διευθυντή των φόρων. Λίγο αριστερότερα, με στρογγυλά και χονδρά γράμματα ο φουρνάρης Φαμπιάν Όλσεν, διαλαλούσε πως πουλούσε φρέσκο ψωμί.

Μόλις άνοιξα τα μάτια μου, αναρωτήθηκα αν θα ήμουν και σήμερα δυστυχισμένος. Αυτό απασχολούσε κάθε πρωί το κεφάλι μου. Τον τελευταίο καιρός είχα ζήσει πολύ σκληρά. Τα λίγα μικροπραγματάκια που είχα, πήγανε, το ένα κοντά στο άλλο, στου «Θείου». Υπέφερα πολύ από τα πολυτυραννισμένα νεύρα μου. Κάποτε μου τύχαινε να μένω ολημερίς καρφωμένος στο κρεβάτι από τον πυρετό και την ζάλη. Κάπου κάπου κατάφερα να οικονομήσω 5 κορώνες, σαν είχα την τύχη και τυπωνόταν επιφυλλίδα μου σε κάποια εφημερίδα.

Το φως τη ημέρας όλο και δυνάμωνε. Άρχισα τότε να διαβάζω τις αγγελίες που στόλιζαν τον τοίχο. Ήτανε και μία που τα ψιλά και στριμμένα γράμματα της με δυσκόλευαν: «Κηδείες, δεσποινίς Άντερσεν -δεξιά τω εισερχομένω». Αυτή η πένθιμη ρεκλάμα με απασχόλησε πολλή ώρα. Άκουσα το ρολόι στο πάνω πάτωμα να χτυπάει οκτώ. Σηκώθηκα και ντύθηκα.

Άνοιξα το παράθυρο. Έβλεπα σε ένα χέρσο οικόπεδο, όπου είχαν τεντώσει ένα σκοινί για ν απλώσουν ρούχα και η άκρη του πήγαινε αρκετά μακριά, στο βάθος και σταματούσε στα χαλάσματα ενός σιδεράδικου, που είχε πιάσει φωτιά τελευταία και το καθάριζαν τώρα κάποιοι εργάτες. Ακούμπησα και κοίταξα ψηλά. Σε λίγο θα ξημέρωνε εντελώς. Ήταν φθινόπωρο, στην εποχή εκείνη όπου όλα αρχίζουν να δροσίζουν, όλα αλλάζουν χρώμα, όλα πεθαίνουν. Οι φωνές του δρόμου με τραβούσαν έξω από το σπίτι. Αυτό το αδειανό δωμάτιο, που το πάτωμα του βούλιαζε και έτριζε όταν περπατούσα, μου φαινόταν σαν ένα μεγάλο, ξεχαρβαλωμένο φέρετρο. Η κλειδαριά του δεν έκλεινε καλά, και δεν είχε σόμπα. Συνήθιζα να βάζω τις κάλτσες μου κάτω από το πάπλωμα για να στεγνώνουνε ως το πρωί. Όταν φυσούσε πολύ και ήταν ανοιχτή η κάτω πόρτα, άκουγες παράξενα σφυρίγματα να διαπερνούν το πάτωμα, και οι εφημερίδες που σκέπαζαν τους τοίχους απ τις δυο μεριές της πόρτας σχιζόντουσαν πολλές φορές ίσαμε ένα πήχυ. Μόνο ένα πράγμα μου άρεσε εκεί μέσα, μια μικρή κόκκινη κουνιστή πολυθρόνα. Κάθε βράδυ ξάπλωνα εκεί και μισοκοιμισμένος, σκεφτόμουνα και ταξινομούσα τις σκέψεις μου και τις εντυπώσεις μου.

Σηκώθηκα και πήγα να δω το καλάθάκι που ήταν πλάι στο κρεβάτι μου, αν είχε μείνει τίποτε για για να φάω. Δεν βρήκα τίποτε, και ξαναγύρισα στο παράθυρο.

Θεε μου! Σκέφτηκα, αξίζει πια τον κόπο να παραδέρνω ακόμα για να βρω δουλειά; Ως τώρα η υπομονή μου δεν βρήκε άλλο από ένα σωρό ψεύτικες υποσχέσεις ή ξερά όχι. Διαρκώς τρέφομαι με ψεύτικες ελπίδες, και κάθε μέρα ξαναρχίζω τα τρεχάματα που δεν καταλήγουν σε τίποτα. Όλες αυτές οι αποτυχίες με έχουν κάνει να χάσω το θάρρος μου. Μήπως δεν έφτασα στο σημείο να ζητήσω την θέση λογιστή; Αλλά ήταν πια αργά και εξάλλου δεν ήμουν ικανός να δώσω την εγγύηση των 50 κορωνών που απαιτούσαν. Πάντα παρουσιάζεται και από ένα εμπόδιο. Προσπάθησα να πάω και στην πυροσβεστική υπηρεσία. Ήμασταν 50 υποψήφιοι και φουσκώναμε το στήθος μας για να κάνουμε τους δυνατούς και παίρναμε στρατιωτικές πόζες. Ένας επιθεωρητής μας εξέταζε έναν έναν, μας έπιανε τα μπράτσα και έκανε διάφορες ερωτήσεις. Όταν πέρασε από μπροστά μου κούνησε το κεφάλι τοθ και είπε πως ήταν αδύνατο να με πάρουν επειδή φορούσα γυαλιά. Ξαναπήγα πάλι. Αυτή τη φορά είχα βγάλει τα γυαλιά μου και στεκόμουν ολόστητος, με σουφρωμένα φρύδια και με ένα βλέμμα κοφτερό σαν μαχαίρι. Ο επιθεωρητής όμως πέρασε μπροστά μου γελώντας.. με είχε αναγνωρίσει.

Αλλά το χειρότερο απ όλα ήταν που τα ρούχα μου ήταν σε τόσο άθλια κατάσταση που δεν μπορούσα να παρουσιαστώ πουθενά σαν άνθρωπος. Είχα πάρει πια τον κατήφορο, σιγά σιγά αλλά και τόσο μονοκόμματα. Τώρα ήμουν σε μια κατάσταση αφάνταστης ανέχειας. Δεν είχα ούτε χτένι να χτενιστώ.. δεν είχα ούτε ένα βιβλίο για να διαβάσω στις ώρες τις απελπισίας μου.

Όλο το καλοκαίρι το είχα περάσει στα νεκροταφεία και στο βασιλικό κήπο, εκεί περπατούσα, ονειροπολούσα, καθόμουν κι έγραφα τα άρθρα μου. Έγραφα τη μια στήλη πάνω στην άλλη. Είχα περίεργα ευρήματα, κι από το ανήσυχο μυαλό μου ξεπετιόνταν σπίθες γεμάτες φαντασία.

Όμως η απελπιστική κατάσταση στην οποία βρισκόμουν, μού αφαιρούσε σιγά σιγά την κρίση μου και πολλές φορές διάλεγα θέματα εκτός επικαιρότητας οπότε δεν τα δεχόταν. Κι όμως, πόση δουλειά δεν είχε χρειαστεί πολλές φορές για να τα γράψω! Όταν τελειώνα το ένα άρθρο, άρχιζα αμέσως το άλλο, χωρίς να με απογοητεύουν τα όχι των διευθυντών. Έλεγα μέσα μου πως κάποτε θα πετύχαινα. Και πράγματι, είχα μερικές φορές την τύχη να πληρωθώ πέντε ολόκληρες κορώνες για τη δουλειά ενός απογεύματος.

Έφυγα από το παράθυρο και πήγα στην καρέκλα που είχα για τουαλέτα. Πήρα το παντελόνι μου. Ήταν ξασπρισμένο από το λιώσιμο. Το έβρεξα για να του ζωηρέψω το χρώμα και να το κάνω να φαίνεται λίγο πιο καινούργιο. Έβαλα στην τσέπη μου μολύβι και χαρτί και βγήκα. Κατέβηκα αθόρυβα την σκάλα. Είχαν περάσει αρκετές μέρες που έπρεπε να είχα πληρώσει το νοίκι κι εγώ δεν είχα πεντάρα. Έτσι δεν μπορούσα να πληρώσω τίποτε.

Ήταν εννιά η ώρα. Ο αέρας ήταν γεμάτος από φωνές, από θορύβους που έκαναν τα αμάξια κι όταν αυτά ήταν μια φοβερή πρωινή συμφωνία όπου ανακατεύονταν τα βήματα των πεζών, και τα χτυπήματα που έκαναν τα καμσιόκια των αμαξάδων. Όλη αυτή η κίνηση με ζωογόνησε κάπως. Βέβαια, δεν βγήκα εκείνο το πρωί για να πάρω τον αέρα μου. Τι τον χρειαζόταν τον αέρα τα πνευμόνια μου; Ήμουν δυνατός σαν τον Ηρακλή και μπορούσα να σταματήσω ολόκληρο αμάξι με τον ώμο μου.

Ήμουνα σχεδόν κεφάλτος. Η ατμόσφαιρα ήταν ωραία. Και με είχε συνεπάρει το γενικό αίσθημα ευθυμίας. Διασκέδαζα κοιτώντας του ανθρώπους που συναντούσα, και διάβαζα τα τοιχοκολλημένα προγράμματα. Άφηνα να με επηρεάζουν χίλια δυο μικροπράγματα, όλα εκείνα τα ασήμαντα πράγματα που διάβαιναν στο δρόμο μου και χάνονταν. Να είχα τίποτε να φάω μια τέτοια ωραία μέρα! Αυτό το τόσο καθάριο πρωινό με ερέθιζε, και ένιωθα πως πνιγόμεν από ζωή.

.....